

Φώτος Λαμπρινός

Σπουδές στο εργαστήρι σκηνοθεσίας του Μιχαήλ Ρομ, του Πανσοβιετικού Ινστιτούτου Κινηματογραφίας, Μόσχα (1965-1970)

Φιλμογραφία:

1964: «100 ώρες του Μάη» για τη δολοφονία του Γρηγόρη Λαμπράκη (μαζί με τον Δήμο Θέο).

1970: «Επισκεφτείτε την Ελλάδα» (Μόσχα, VGIK).

1981: «Άρης Βελουχιώτης-το δίλημμα».

1987: «Δοξόμους».

1995: «Γλέντι γενεθλίων ή... μία βουβή βαλκανική ιστορία».

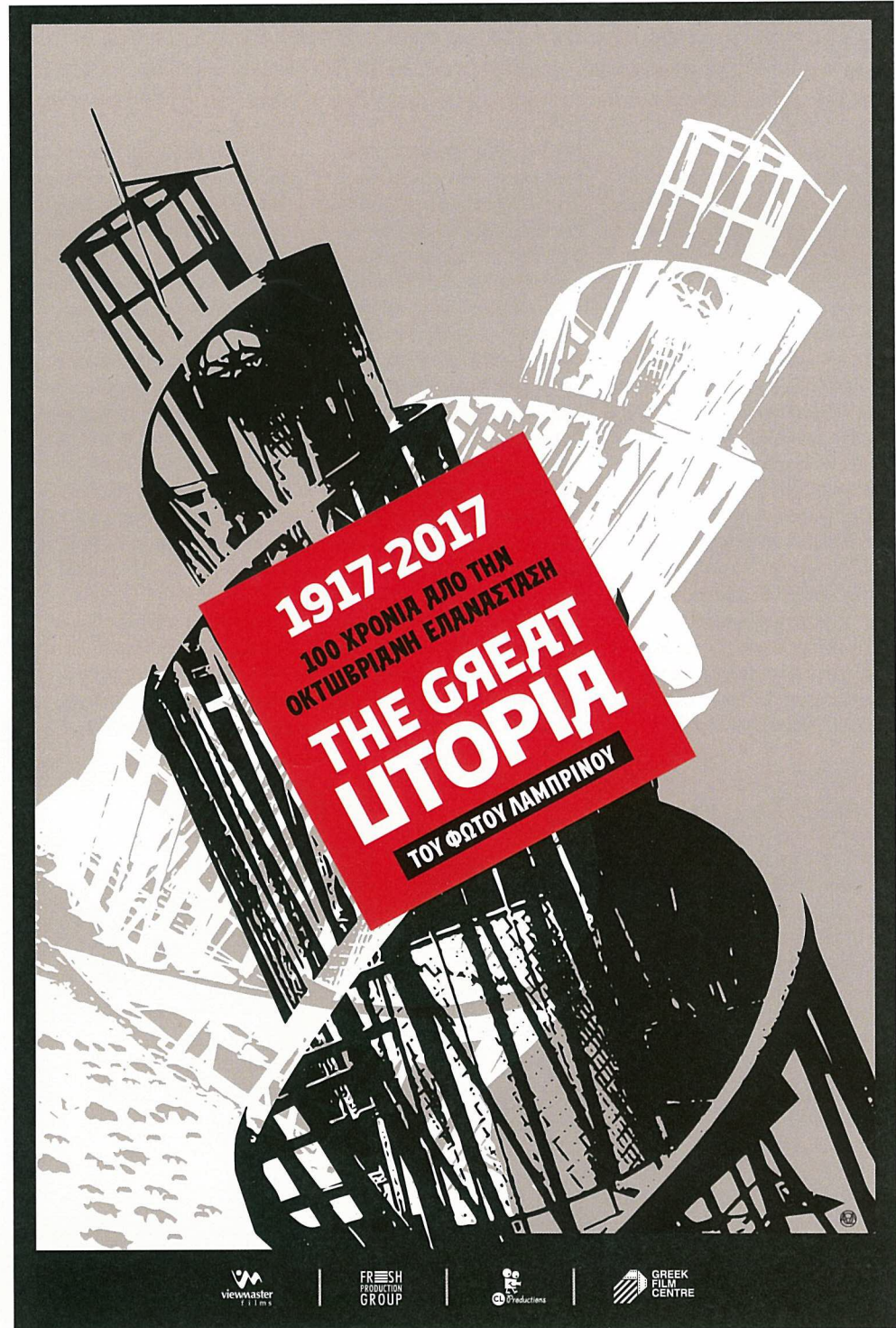
2008: «Καπετάν Κεμάλ, ο σύντροφος».

2016: «The Great Utopia»

Ιστορικός Σύμβουλος: **Andrea Graziosi**, professor of contemporary history, Univ. of Naples, Italy. **Επιστημονικοί Συνεργάτες:** **Μαρία Τσαντσάνογλου**, Διευθύντρια Κραπικού Μουσείου Σύγχρονης Τέχνης, Θεσσαλονίκη. **Liubov Psiolkina**, Θεωρητικός Τέχνης, Γκαλερί «Τρεπιακόφ», Μόσχα. **Valeri Vasiliev**, ιστορικός, επικεφαλής του Κέντρου ιστορικών επιστημών. Ινστιτούτο Ιστορίας της Ουκρανίας. **Andrei Smirnov**, επιστημονικός συνεργάτης κέντρου ηλεκτρονι-

κής μουσικής του Κραπικού Ωδείου «Τσαϊκόβακ» της Μόσχας. **Μοντάζ-Μιξάζ-Sound Design:** **Γιάννης Τσιολιάκης** **Executive Producer:** **Έφη Σκρόμπολα** **Παραγωγή:** **View Master Films Production**, Athens Greece **Fresh Film**, Kiiv Ukraine **Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου.** **Παραγωγή:** **Κώστας Λαμπρόπουλος**, **Γιώργος Κυριάκος** **Σενάριο-Σκηνοθεσία:** **Φώτος Λαμπρινός**

1917-2017
100 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ
ΟΚΤΩΒΡΙΑΝΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ
**THE GREAT
UΤΟΡΙΑ**
ΤΟΥ ΦΩΤΟΥ ΛΑΜΠΡΙΝΟΥ

1917-2017 Ένας αιώνας από την Οκτωβριανή Επανάσταση. Το μεγάλο όραμα, το όνειρο, που συνεπήρε εκατομμύρια ανθρώπους σε όλο τον πλανήτη και σημάδεψε ανεξίτηλα ολόκληρο τον εικοστό αιώνα. Η μεγαλύτερη ουτοπία, που γέννησε ποτέ η ανθρωπότητα.

Ηταϊνία *The Great Utopia*, αφηγείται την πρώτη κρίσιμη διαδρομή (1917-1934) αυτού του οράματος. Αντιπαραθέτει, με απολύτως πλεγμένα ιστορικά τεκμήρια, την πτώση του Τσάρου, την έκρηξη του «Οκτώβρη», την κυριαρχία των Μπολσεβίκων, τον εμφύλιο πόλεμο, την αποτυχία του «πολεμικού κομμουνισμού», τη ναστροφία του Λένιν με την Νέα Οικονομική Πολιτική (ΝΕΠ), την κολοσιαία έκρηξη της σοβιετικής κοινωνίας σε όλους τους τομείς: κοινωνικές παροχές, ελεύθερο εμπόριο, αγροτική παραγωγή, εκπαίδευση, ρόλος της γυναίκας, τέχνη, ποίηση, λογοτεχνία, θέατρο, εικαστικές τέχνες, αρχιτεκτονική, μουσική, κινηματογράφος... Ένας αέρας ελευθερίας και δημιουργικού οργασμού, μαζί με την ελπίδα για τη δυνατότητα εξάπλωσης του εγχειρήματος σε όλον τον

πλανήτη. Και ο πλανήτης οργανώνεται προκειμένου να το μιμηθεί: ιδρύονται, αστραπιαία κομμουνιστικά κόμματα και οργανώνονται κινήματα ανατροπής του παλαιού αστικού καθεστώτος. Ιδρύεται η «Κομμουνιστική Διεθνής». Εκατοντάδες θαυμαστά επεύδουν να επισκεφθούν την ΕΣΣΔ, για να θαυμάσουν τα επιτεύγματα του σοσιαλισμού, του κομμουνισμού στην πράξη. Όστόσο, στη νεοσύστατη Σοβιετική Ένωση, μετά το θάνατο του Λένιν, την απογοηπτική του Τρότσκι και την επικράτηση του Στάλιν, η συνέχεια θα είναι εντελώς διαφορετική: η χώρα επανέρχεται στο δόγμα του «πολεμικού κομμουνισμού», ξεκινάει την εκβιομηχάνιση με τα μεγάλα έργα, βασιζόμενη κυρίως στην εξαγωγή σιτηρών, για την εξασφάλιση συναλλάγματος, που θα βοηθήσει την βιομηχανία και τέλος, επιχειρεί την

κολλεκτιβοποίηση, που προκαλεί την σκληρή σύγκρουση με τους αγρότες. Οι συλλήψεις, η εξορία στη Σιβηρία εκατοντάδων χιλιάδων αγροτών με τις οικογένειές τους, και τέλος, η τεχνητή πείνα σε όλες τις περιοχές που παράγουν δημητριακά, οδηγεί στο θάνατο πάνω από 5 εκατομμύρια αγρότες: πρόκειται για το άγνωστο σε πολλούς «Γκολονομόρ», σύνθετη λέξη που σημαίνει «θάνατος από πείνα». Αμέσως μετά, το καθεστώς, θεωρώντας ότι πέτυχε το στόχο του, οργανώνει εκδηλώσεις θριάμβου και εδραιώνει τη μονοκρατορία του. Ο προφητικός πίνακας του Νικρίπιν «Δίκη Λαού» κλείνει την τραωδία. Βρισκόμαστε πιά στο 1934 και όλα όσα συνέβησαν από εκείνη τη χρονιά μέχρι τον Δεκέμβριο του 1992, δεν έχουν καμία σχέση με την «Ουτοπία» και συνιστούν μία εντελώς διαφορετική ιστορία...

Σκηνοθετική προσέγγιση

Η αφήγηση όπως και το οπτικό υλικό βασίζονται αποκλειστικά σε αυθεντικά τεκμήρια της εποχής. Μιμούμενη πιστά αισθητική, το ρυθμό, το μοντάζ και τη φόρμα του κλασικού σοβιετικού σινεμά της εποχής του βωβού, η ταινία αποβλέπει στην αναπαράσταση μιάς ιστορικής περιόδου, που σημάδεψε με τραγικές συνέπειες ολόκληρο τον εικοστό αιώνα. Για το λόγο αυτό επικεντρώνει το ενδιαφέρον της αφήγησης στην τραγική συνάντηση ανάμεσα στο όραμα και την πραγματικότητα, στην επιμονή εκείνων που πίστεψαν

στην ουτοπία μιάς πάση θυσία σοσιαλιστικής κοινωνίας, και σε εκείνους που αντιστάθηκαν προκειμένου να διασώσουν τους καρπούς του μόχθου τους, τις παραδόσεις τους, τη θρησκευτική τους πίστη την εθνική τους ανεξαρτησία (Ουκρανία), και τέλος, το δικό τους τρόπο ζωής. Με άλλα λόγια η ταινία εσπάζει σε δύο εξίσου τραγικούς πρωταγωνιστές μιάς σύγκρουσης, χωρίς νικητές και ηττημένους. Πρόκειται για προσπάθεια να στοιχειοθετηθεί μία τεκμηριωμένη μυθολογία, που θα αποκαλύπτει, θα συγκινεί και θα ωθεί σε σκέψεις ως προς τη μεγάλη Ουτοπία του εικοστού αιώνα.

Είπαν για την ταινία

«Έργο απομυθοποιητικό. Απομυθοποιεί με ποίηση»
Κώστας Σπυρόπουλος

«Φώτο σε ευχαριστώ. Άριστο δουλειά».
Gioia Avvantaggiato,
παλιδα παραγωγός και διανομέας

«Τι να πω, είμαι ενθουσιασμένος. Κρίμα που δεν είχε ακόμα μία ή δύο ώρες...»
Κώστας Γαβράς

Αγαπώ το Φώτο, πολύ δυνατή ταινία και εντελώς προσωπική. Συγχαρητήρια»
Andrea Graziosi
Καθηγητής σύγχρονης ιστορίας, Πανεπιστήμιο Napoli

«Ταινία σοβαρή, πολύ εντυπωσιακή. Πολύ ισχυρή η εντύπωση από τις αφηγήσεις των γερόντων για το Holodomor»
Αντρέϊ Σμυρνώφ
ρώσος σεναριογράφος και σκηνοθέτης

«Είναι αριστούργημα. Εξαιρετική δουλειά, από τις καλύτερες σου. Δεν το χορταίνεις»
Μάνος Ζαχαρίας

Θεωρώ ότι πρόκειται για σπουδαία σκηνοθετική εμπούχια που θα έχει θαυμάσιο μέλλον. Πολύ ισχυρή η εντύπωση που μου έκανε»
Λιούμπα Παόλκινα
θεωρητικός τέχνης Γκαλερί «Τρεπακώφ», Μόσχα

«Η ταινία είναι ένα αριστούργημα. Έπος! Το σπηκάζ είναι διαμόνιο και το ύφος υπέροχο»
Εύα Στεφανή σκηνοθέτης

Οπτικό Υλικό

Στην εικόνα, κυριαρχούν τα υλικά από τα παλαιά «Επίκαιρα», τα αποσπάσματα από κλασικές ταινίες μυθολογίας ή ντοκυμανταίρ, φωτογραφικό υλικό, γραπτά τεκμήρια από τα μουσικά αρχεία, φωτογραφίες, αυθεντικά εικαστικά έργα και τέλος, συγκλονιστικές μαρτυρίες από ανθρώπους που επέζησαν του τραγικού λιμού (1932-1933).

